

ommerferien

Alice Cooper, her en gang i sin første storhetstid, spiller på Sentrum Scene 24. juli. Konserten er allerede utsolgt.
FOTO: WARNER BROTHERS

KJELL HILLVEG

Spallist
killveg@gmail.com

Fargerike Prokofiev

KLASSISK

Elise Båtnes og Håvard Gimse står bak en av årets mest suverene klassiske utgivelser.

Prokofiev: Sonatas
Elise Båtnes, fiolin
Håvard Gimse, klaver
LAWO LWG 1118 (CD)

Her blir de med opp med Sergej Prokofiev mer eller mindre komplette produksjon for fiolin og klaver. I form av to store sonater og de fem melodiene op. 35.

Båtnes og Gimse leverer et enestående spill, og duoen har grepet fatt i alt det som Prokofiev vil ha fram: Det hamrende klaveret, den store sobre tonen i de forførende melodiene, med noen suverene flageolettfraser på slutten av flere av satsene.

Elise Båtnes har hatt en strålende utvikling de siste årene og har en herlig modenhet i spillet, og Gimse er den perfekte partner. Samtidig er det tekniske arbeidet, lyd og produksjon strålende.

Prokofiev selv drev ofte intens gjenbruk av egne verker, så for kjennere av komponisten er sjansen for hakeslepp ganske stor. For en del av dette kan man ha hørt i andre instrumentale kombinasjoner, da særlig den andre fiolinsonaten som egentlig var komponert for fløyte.

Da komponisten jobbet med tre av hans mest spilte klaversonater, nr. 6, 7 og 8 – de såkalte krigssonatene, hoppet han stadig fra en sats i den ene, til en sats i en av de andre.

Noen vil kanskje hevde at gjenbruken viser at komponisten var gått tom for ideer, men det er ikke tilfelle. Dette har heller ikke forhindret at den sjuende – den med den forrykende finalen – er blitt en av hans aller mest populære.

Prokofiev må ha vært en bråmoden gutt. Det er ikke alle som stiller til første time på konservatoriet i St. Petersburg med ferdige partiturer på fire operaer, to sonater, en symfoni og en drøss med mindre klaverstykker. Til eksamen nektet han å spille de obligatoriske romantiske konsertene, og fikk trumfet gjennom å spille sin første konsert, som ble karakterisert som temmelig radikal.

Når det gjaldt hans klaversyn, så skulle det låte som et slagverk. Han hatet alt som kunne minne om klissete føleri, à la Chopin og Liszt.

Han likte derimot de gamle mesteres form. Som den «klassiske» symfonien nr. 1, som han ville skulle bli sett på som en Haydn-symfoni.

De fem melodiene er egentlig små ordløse vokaliser skrevet for en kjent ukrainsk sopran, mens den første sonaten er original, visstnok skrevet inspirert av Händels stil og form.

Framført av Båtnes og Gimse er dette enda et eksempel på at vi her hjemme kan produsere musikk på topp internasjonalt nivå. Det kunstneriske resultatet fortjener superlativer.